

ocitl se v rozporu se zák., a bylo proto naříkané rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss.

č. 3042.

Zajištění bytů: I. Zajištění bytu vyslovené před prodejem domu je účinným i proti novému nabyvateli domu, třeba není v poz. knize vyznačeno. — II. Nezákonným jest výrok úřadu učiněný třeba již za platnosti zák. č. 87/1923, kterým se zakazuje vlastníku domu, aby sám užíval bytu zajištěného ještě před účinností tohoto zákona.

(Nález ze dne 31. prosince 1923 č. 19.875).

Věc: Bohumil V. v M. V. proti zemské správě politické v Praze o zajištění bytu.

Výrok: Naříkané rozhodnutí, pokud se jím vyslovuje, že stěžovatelka není oprávněna zajištěného bytu užívat, zrušuje se pro nezákonnost, v ostatním se stížnost zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Osp v T. zajistila rozhodnutím ze 16. října 1922 na základě § 13 zák. z 11. července 1922 č. 225 Sb. v domě č. — v M. V. byt, obývaný rodinou berního správce Františka R., pro berního kontrolora Antonína K. Rozhodnutí toto vešlo, byvši potvrzeno rozhodnutím zsp-é v Praze ze 16. listopadu 1922, nesporně v právní moc.

St-lka, která po vydání svrchu zmíněného pravoplatného rozhodnutí dům onen koupila, žádala, aby vyslovené zajištění bytu bylo zrušeno, dovolávajíc se toho, že chce v zajištěném bytě bydlet s rodinou svou, a vytýká nezákonnost nař. rozhodnutí, kterýmž žádosti její v pořadí instancí nebylo vyhověno a vysloveno, že zajištění je účinným i proti ní jako nové vlastníci domu.

Nezákonnost tuto vidí stížnost především v tom, že výrok žal. úřadu je v rozporu se zásadou důvěry v knihy veřejné. Bezdůvodnost této námitky plyne již z úvahy, že celá řada veřejnoprávních povinností (daně, poplatky, závazky k postoupení pozemků na komunikace atd.) stihá nového nabyvatele, aniž třeba, by ve knize pozemkové byly zanešeny. Zajištění bytu ve smyslu cit. zák. resp. povinnost majitele domu ze zajištění toho vyplývající, je povinností rázu veřejnoprávního a nelze se proto v té příčině dovolávat principu ochrany důvěry v knihy veřejné.

Z povahy zajištění bytu ve smyslu cit. zák., jehož účelem jest zajištění bytů pro veřejné zaměstnance, jímž má býti z důvodů veřejnoprávních umožněno, aby mohli bydlet v místě svého působení, vyplývá, že změna v osobě vlastníka domu nemůže míti za následek pomnutí tohoto zajištění, poněvadž by pak účel zák. snadno mohl býti zmařen.

Stanoví-li § 13 cit. zák. všeobecně, »že byt s m í býti pronajat jen státnímu zaměstnanci, kterého úřad označí, bylo-li vlastníku domu nebo . . .«, pak plyne z toho, že příkazu tomuto jest podroben nejenom vlastník domu, jemuž byl zajišťovací příkaz doručen dříve, než obdržel výpověď z bytu, nýbrž i jeho právní nástupce. Je tedy námitka,

že zajištění nestalo se proti st-lce, nýbrž proti jejímu právnímu předchůdci, bezdůvodná.

Námítka stížnosti, že zajištění bytu nelze provésti vzhledem k ustanovení § 1120 o. z. o., jde již proto mimo, poněvadž nejde o nájemní smlouvu, nýbrž o pouhé zajištění bytu, t. j. o příkaz, že byt nesmí býti pronajat, leč státnímu úředníku.

Stížnost namítá dále, že zajištění stalo se ještě za platnosti zák. z 11. července 1922 č. 225 Sb. a že proto nemůže býti st-lce bráněno, aby ona s rodinou svou nepoužila bytu onoho pro sebe.

Nař. rozhodnutí, uvádějíc v předposlední větě svých důvodů, že k námitce, že st-lka nechce dům pronajati, nýbrž chce ho sama užívat, nelze hleděti, když dřívější vlastník výslovně prohlásil, že byt chce pronajmouti, nepřipouští jiného výkladu, než že žal. úřad chce st-lce brániti v tom, aby ona sama bytu užívala. Vytýká-li stížnost v tom směru nař. rozhodnutí nezákonnost, nelze jí upříti oprávnění. Neboť jak rozhodnutí I. stol., tak rozhodnutí II. stol. nevyslovuje žádné nové zajištění dle zák. z 11. července 1922 č. 225 Sb. ve znění zák. z 26. dubna 1923 č. 87 Sb., nýbrž prohlašují pouze, že trvá zajištění vyslovené rozhodnutím z 16. října 1922, jež stalo se na základě zák. z 11. července 1922 č. 225 Sb.

Toto ustanovení zapovídá však v případě zajištění pouze pronájem bytu, nebrání však majiteli domu, aby disponoval s bytem jinak, než právě pronájemem jeho. Proto nebylo st-lce rozhodnutím z 16. října 1922 bráněno, aby eventuálně sama s rodinou svou bytu onoho používala. Ježto výrok úřadu o zajištění bytu má povahu aktu konstitutivního, třeba právní důsledky takového výroku posuzovati podle zákonných ustanovení, platných v době jeho vydání. Výrok ten stal se v daném případě nepopřeně ještě za platnosti zák. z 11. července 1922 č. 225 Sb., zákon ten neobsahoval však kogentní normu vyslovenou v § 13 zák. z 26. dubna 1923 č. 87 Sb., totiž, že byt m u s í b ý t i p r o n a j a t o n o m u s t á t n í m u z a m ě s t n a n c i, kterého úřad označí.

Okolnost, že dřívější majitel domu prohlásil, že byt chce pronajmouti osobě jiné, než státnímu zaměstnanci úřadem označenému, na tom nic nemění, ježto takové jednostranné prohlášení dřívějšího vlastníka domu nemůže vázati ani jeho, tím méně pak nového majitele domu v jeho disposičním právu.

Fokud tedy nař. rozhodnutí vyslovuje, že st-lka nesmí zajištěného bytu sama užívat, je v rozporu se zák. a muselo v tomto směru býti zrušeno.

Č. 3043.

Stavební právo. — Živnostenské právo: Stavební úřady jsou povolány, aby rozhodující ve věcech stavebních, řešily prejudiciálně otázku živnostenského oprávnění stavbyvedoucích.

(Nález ze dne 31. prosince 1923 č. 20.456).

V ě c: Firma N. & Comp. ve V. proti zemskému správnímu výboru v Praze o stavební věci.